

Навчитись жити
Ольга Сокол-Торська

Перед нами завжди багато перешкод, ми падаємо, вдаряємось, але йдемо далі. Важливо лише зробити висновок, засвоїти урок. От так і герої книги «Навчитись жити» проходять свій навчальний життєвий курс, у кожного індивідуальний, аби, врешті-решт, навчитись жити по-новому.

Ольга Сокол-Торська

Навчитись жити

1. Від самотності до щастя

Їй усе набридло, здавалось, життя не має сенсу. І чому одвічна ця рутинна ніколи не відпускає, встала, одягнулась, почистила зуби, пішла на роботу, прийшла, помила посуд, мертва пішла спати. У суботу взагалі нічого не хотілось, а працювати треба було. Робота відповідальна – порятунок тварин. Чому саме їх, чому не людей! Наталка боялась відповідальності, їй здавалось, що так простіше, так не надто великий ризик... Чому ще, у дитинстві батьки часто возили її на село до дідуся та бабусі, там природа, вода, сонце... а ще кролики, багато кроликів, хаха... Вони такі пухнасті, такі милі, такі ніжні, а ще мати їх агресивно налаштована проти всіх оточуючих, а ще потрібно рано встати, всіх напоїти, дати сіна, буряка, овса... Цілий ритуал, чотирьох-поверхова клітка... Ну і як там без кота та пса... А ще кури, качки, колись були і гуси, індики, коза, корова, свиня... І як ті дідусь та бабуся дають раду з тим всім, думала вона... А потім вирвалась і з круговерті дитинства та поринула з головою у асфальт... У квартирі були лиш рибки і то не довго жили, а ще папугай, якого з'їв кіт, якого потім «з'їли» Наталині батьки... Рятував лише парк біля будинку і все... До садочка вона не ходила, не хотіла і все, та й мати не змушувала, старалась, як могла, оточувала доньку турботою та любов'ю, та Наталці завжди чогось бракувало, завжди була чимось невдоволена, шукала якісь протиріччя та розбіжності, осуджувала незнайомих людей, чуючи з розповідей матері, як вони чинять. Рочаровувалась до дна у всіх та кожному, забивала щільніше цвяхи у невидимий паркан довкола неї. Батьки вже було почали хвилюватися, з ровесниками спільної мови не має, лише цілими днями десь пропадає. Тоді вона й вирішила говорити з тваринами, спочатку білочками у парку, потім з лебедями, голубами, навіть ходила у міський міні-зоопарк, аби подивитись на ув'язнених тварин і нічого там не побачила крім розпачу, болю та страху...

– Вони ж такі, як і я, – одного разу подумала вона, сидючи на лавці біля клітки з мавпою, я мавпа і вона мавпа, – давай дружити...

Ця дружба з часом переросла у професію, ветеринарний технікум, а потім робота у ветеринарній аптеці, а згодом і власне лікування хворих звірят...

Але найцікавіше було те, що Наталка так і притягала до себе усю ту звірину... як магніт.

Одного дня вона йшла вулицею, думала, зараз зайде, купить якусь ковбасу на канапки, як тут, виходячи з магазину, побачила маленьке цуценя, так, як у якомусь фільмі, який недавно дивилась. Ну це ж її місія, потрібно щось робити. Для початку вона відламала шматок ковбаси, кудлатий друг, одразу ж відчув запах, та не приступив до частунку, а почав голосно гавкати. Ехо було надзвичайне...

– Тихо, тихо, кудлатий, ти чого, їж, – промовила дівчина...

За якийсь момент прибігло ще одне та велика собака, їхня мати. Наталка вирішила оглянути весь під'їзд, але, на жаль, знайшла лише ще одне мертве цуценя... Так, вона звикла до подібних сцен, але ця голодна смерть цього разу виглядала дещо по-іншому...

– Я не можу Вас тут залишити, а що робити з мамочкою... Добре, що завжди ношу при собі нашійник на всяк випадок.

Вона одягла на маму нашійник, та навіть не пручалась, була настільки знесилена, про породу й мови нема, звична дворяга... Яка її цінність...

– А Ви, що звами робити, стривайте!?

Тут вона чимдуж побігла до того ж магазину, попросила коробку та чимдуж вибігла. Почала потім ловити цуценят та складати усередину. У цей момент під'їхав червоний шевроле, а з нього, знову ж, як у фільмах, висока дама на підборах...

– Оо, і що це ви удумали, дівчино, нащо вам воно, подивіться, повно блох, смердить, це ж природний відбір. Ходи до мене, красуне! – і тут з машини подріботав маленький пудель, так само вичесаний, вигладжений, як і його хазяйка, але видно, не такий нахабний, бо вічливо змовчав.

– Якби ж і люди інколи не вміли говорити, як собаки, – подумала Наталка, зціпивши зуби, але промовчала.

І що далі, куди з цим дорогоцінним скарбом дітись, клініка закрита, але ж вона має ключ, так, саме туди. Добре, що сьогодні сторож відпросився трохи скоріше, вона обережно відчинила браму, спочатку занесла цуценят, а потім чемно відвела матусю. І які ж вони бруднулі були, щітки, креми, мила, шампуні, усе, що було під рукою, лилася, шкрібалось, пінилося, гавкало, ворухилось навкруги... Наталка була зморена, як ніколи... В голові крутились різні думки, і нащо їй це, спокійно жила б собі, знайшла чоловіка, народила дітей та й панькалась з ними... А вона, чим вона займається, мати б зараз сміялась... Але що ж робити з купою цуценят та їх мамою, куди прилаштувати... Усі притулки переповнені... Хоча... Можна спробувати погуглити або пофейсбучити, може щось вийде, а вони поки тут посидять...

Матуся цуценят не менш втомилася, ніж дівчина. Вона м'яко вмостилась на якомусь старому светрі, а дітлахи солодко спали.

- Сподіваюсь, вони тут нічого не вчудять, - подумала дівчина та пошкандибала додому...

Батько з матір'ю уже чекали на вечерю. Мати ще з вечора накручувала бігуді, адже продавчиня мала мати пишну фризуру, а батько із окулярами на носі читав газету.

- Де ти так довго пропадала, робота ж раніше закінчується? - сказала мати.

- Та я тут пригоду мала, цуценят бездомних знайшла...

- Ой, ти мати милосердие, - пробурмотів батько, - вся в мене... Я тут історію читав про жінку, яка взяла собі собаку без передніх лап, то вона йому каляску з Америки замовила, і тепер собача бігає на задніх і на передніх...

- Бач, є добрі люди... Я своїх залишила в клініці, треба щось думати, багацько їх, думаю, одне дідусю з бабусею на вихідних відвезти, в них якраз пса не стало...

- О, вони певно будуть, раді, - сказала мама, - тільки радіють, що менше їжі піде...

- Ой, мамо, яка іжа, завжди щось залишається, не виливати ж все в унітаз...

- Та роби, як знаєш, краще б справжнього пса на двох ногах до хати привела, а то внуків вже мабуть не дочекаюсь...

- Ой, мамо, кого попало я можу привести, а як потім з ним жити... Про це ти подумала...

Наступного дня сохла голова, де ж прилаштувати цуценят, добре, що на роботу було мало клієнтів, мала час пошукати якісь притулки. Нарешті натрапила на один, замовила таксі та чимдуж запакувала всіх в авто. Добре, що таксист трапився хороший, не лаявся... Одразу ж після виходу з машини до Наталки підбіг якийсь чолов'яга років сорока, почав віжливо допомагати...

- Ох, і багацько ви їх привезли, де відкопали такий скарб...

- Ой, в прямому сенсі відкопала, це вони зараз такі чисті, мама стомлена геть, треба її погодувати...

- А цього ви не даєте?

- Ні, цього беру собі, вам легше буде...

- Та знаєте, мені тут взагалі легше, вони ж такі вірні, милі, незрадливі... і нікому не потрібні...

- Ми тут, значить, вони комусь потрібні...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25480115&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.